Один молодий рак так собі думав: "Чому всі мої родичі пересуваються задом уперед? Я хочу навчитися плавати вперед головою, як жаби, і, присягаюся своїм хвостом, таки навчусь".

Отож почав він нишком вправлятися між камінням рідного струмка.

Спочатку ці вправи дуже його втомлювали: то вдариться, то панцир розіб'є або клешнею на клешню наступить. Час минав, і поступово справи пішли на краще, бо хто мусить, той і камінь вкусить.

Бачить рак, що вже навчився, завітав до своїх та й каже:

— Подивіться, як я вмію,— і гордо поплив головою вперед.

— Ой синочку мій,— заголосила мати,— чи ти з глузду з'їхав? Схаменися, плавай так, як твої рідні брати.

А брати тільки дивляться на нього глузливо та посміхаються. Батько, той споважнів,— помовчав хвилинку, а тоді каже:

— Годі, сину, блазнювати. Хочеш бути з нами, плавай, як усі раки. А хочеш робити по-своєму,— то рівчак великий,— іди собі геть і не вертайся.

Хоробрий рак любив свою рідню, та вирішив твердо своє обстоювати. Тож обняв він матір, попрощався з батьком та братами і помандрував у світ.

Побачили його жаби, що біля латаття теревені правили.

— Світ перевертається догори ногами,— мовила одна жаба,— погляньте-но на цього рака. Хіба не моя правда?

— Ані себе, ані інших не поважає,— сказала друга.

— Біда з такими, та й годі,— докинула третя.

А рак і далі ні на кого не зважав, таки робив по-своєму. Одного разу чує він: хтось його гукає. Дивиться — аж то старий рачисько, сидить сумний на самотині біля каменя.

— Здорові були,— привітався молодий рак.

Старий рачисько довго на нього дивився, а тоді й каже:

— Що це за дур тебе взяв? Замолоду я також мріяв навчити раків ходити головою вперед. А бачиш, що з того вийшло: живу сам один, усі мене цураються і радше відкусять собі язика, ніж зі мною заговорять. Послухай моєї поради: осядься й роби, як усі, колись мені подякуєш.

Молодий рак промовчав, а сам подумав: "Ні, правда таки на моєму боці".

Чемно попрощавшись із старим самітником, він гордо пішов своєю дорогою.

Чи далеко він зайде? Чи пощастить йому? Чи подолає кривду? Цього ми ще не знаємо, бо він і досі прямує вперед, ані на крихту не втративши відваги й рішучості. Побажаймо ж йому щиро: щасливої дороги!